

Arrest

nr. 243 387 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 februari 2020.

1.3. Op 27 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 februari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Djerba, Tunesië, op 16 maart 1995. U heeft de Tunesische nationaliteit, bent soennitisch moslima en bent van Arabische origine.

Een paar maanden na uw geboorte bent u met uw familie van Djerba naar El Kef, in het noorden van Tunesië, verhuisd. U heeft twee broers. M.(...) is geboren in 1984 en A.(...) geboren in 1986. Sinds u klein was had u moeilijkheden met hen. Ze waren gewelddadig ten aanzien van u en u werd beperkt in uw vrijheid. Naarmate ze ouder werden oefenden ze meer controle op u uit en waren ze op religieus vlak heel strikt. Uw ouders konden niet tegen uw broers ingaan, uw broers oefenden ook op hen controle uit. Toen u ongeveer zestien of zeventien jaar oud was, huwelijkten ze u uit aan een Algerijnse man. U bent vervolgens met hem naar Algerije gegaan. Door uw Algerijnse echtgenoot werd u tevens slecht behandeld. Hij was gewelddadig ten aanzien van u en hij oefende controle uit. Na een aantal maanden bij hem, bent u kunnen ontsnappen. Na uw vlucht uit Algerije, bent u opnieuw ingetrokken in uw ouderlijke woning te El Kef. U verbleef opnieuw bij uw ouders en uw twee aanwezige broers. U beleefde opnieuw een hele moeilijke periode waarbij uw broers u gewelddadig behandelden, u uitscholden en opsloten. In deze periode bracht u uw scheiding met uw Algerijnse man in orde. Toen u nog gehuwd was leerde u uw huidige echtgenoot, A.(...) H.(...) K.(...) M.(...) K.(...) (Jemenitische nationaliteit, CG 16/18853, OV 8.343.218), kennen. Na een jaar thuis verbleven te hebben kon u tijdens een nacht ontsnappen. U ging samen met uw aanstaande naar Djerba, waar u tot aan uw vertrek verbleven heeft. In Djerba zijn jullie religieus gehuwd. Op 16 augustus 2014 werd jullie zoontje S.(...), die de Tunesische nationaliteit heeft, geboren. U heeft dit nieuws aan uw moeder verteld, die het op haar beurt aan uw broers vertelde. Uw broers zijn op zoek naar u, u heeft immers de familie tot schande gemaakt. Na de geboorte van jullie zoon werd uw man wegens illegaal verblijf opgepakt in Tunesië en gedetineerd in de gevangenis. Uw broer M.(...) is werkzaam in het gevangeniswezen in Tunesië en via een medewerker in de gevangenis waar uw echtgenoot zat opgesloten, gaf hij het bericht door dat hij u zou doden. In augustus 2016 verliet u samen met uw echtgenoot en kind Tunesië. Jullie reisden via Algerije en Marokko naar Spanje. Op 22 augustus 2016 werden uw vingerafdrukken in Spanje geregistreerd. Op 10 november 2016 diende u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van de Dublinprocedure verklaarde Spanje zich op 1 december 2016 akkoord om uw dossier over te nemen. Jullie reisden door naar Duitsland en gezien de Dublinprocedure gingen jullie opnieuw naar Spanje. Jullie hebben het antwoord in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Spanje niet afgewacht en vertrokken opnieuw naar België. Op 20 november 2019 werd uw dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

U vreest bij terugkeer naar Tunesië dat u vermoord zal worden aangezien u uw familie tot schande heeft gemaakt. U vreest tevens dat dit met uw zoon zal gebeuren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele identiteitskaart, en het volledige paspoort van uw zoontje. Daarnaast legt u tevens medische documenten neer vanuit Duitsland, Spanje en België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u psychische problemen zou hebben (CGVS p.2,7; documenten in groene map van het dossier). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen. Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 2, 3, 4, 5, 7, 10). Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit

nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U bent er niet in geslaagd het beeld aannemelijk te maken dat u wil laten uitschijnen van uw broers. U geeft aan dat u sinds jongs af aan onder de strenge controle stond van uw broers, dat ze u sinds jongs af aan gewelddadig behandelden en geen respect voor u toonden. U stond onder controle van hen, zo verboden ze u bepaalde kleren te dragen, TV te kijken etc. (CGVS p.4, 5, 8, 9). U geeft aan dat u op zestien à zeventienjarige leeftijd uitgetrouwd werd door uw broers en dat u zich hiertegen niet kon verzetten. U zegt "Ik heb mij verzet (cf. tegen de uithuwelijking), maar er was geen andere oplossing. Ik kreeg slaag, kende mijn einde niet, ik wist niet wat er ging gebeuren. Ik voelde aan, als ik niet gehoorzaamde, dat dit een fataal einde ging zijn voor mij. Ik werd ook bedreigd. Ze hebben mij in eerste instantie geslagen, ze zeiden, als je niet trouwt, dan gaan we je buiten zetten. Wat ik me nog goed herinner, elke keer zei hij, als je niet luistert, za ik je neersteken met een mes onderaan (cf. vaginaal)." (CGVS p.8). In het licht van het door u geschetste beeld van uw broers en de omstandigheden waarin u leefde, vindt het CGVS het dan ook totaal niet aannemelijk dat u na uw vlucht van uw Algerijnse man opnieuw naar uw ouderlijke woning keert waar uw broers en ouders verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw broers diende te vrezen wanneer u hen niet zou gehoorzamen. Het feit dat u gevlucht was van uw Algerijnse man druiste in tegen hun wil. In dit kader is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico nam om terug naar huis te keren. U kon immers niet uitsluiten dat ze hun eerdere dreigementen zouden uitvoeren, bovendien was het risico zeer reëel dat u opnieuw blootgesteld zou worden aan de door u beweerde eerdere slechte behandeling door hen. Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het in dit kader niet aannemelijk vindt dat u terugkeerde naar uw ouderlijk huis.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u voor, aldus uw verklaringen, "een jaar of iets minder, een aantal maanden." (CGVS p.8) in uw ouderlijke huis verbleef, na uw vlucht van uw Algerijnse man. Gezien uw verklaringen over uw moeilijke verleden en de slechte omstandigheden waarin u opnieuw vertoefde, kan er verwacht worden dat u op een eerder moment het ouderlijk huis verlaten zou hebben. U geeft aan dat u nergens naartoe kon gaan, u geeft aan dat een meisje op straat opgegeten wordt door wilden (CGVS p.8). Het CGVS vindt deze verklaring niet afdoende in de context die u schetst. Bovendien had u toegang tot internet, wat een reden te meer is dat u dit middel zou benutten om te ontsnappen aan uw situatie. U gevraagd of er in Tunesië organisaties actief zijn die opkomen voor vrouwen in dergelijke kwetsbare situaties, geeft u aan dat u daar totaal geen idee van heeft (CGVS p.9). Gezien u toegang had tot internet en u via uw telefoon dus niet afgesloten was van de buitenwereld, kan er verwacht worden in een dermate situatie dat u pogingen gedaan zou hebben om hierover een idee te krijgen. Het louter aangeven dat u hierover geen idee heeft, doet vraagtekens rijzen. In het kader van de door u beweerde vrees vindt het CGVS het bovendien niet aannemelijk dat uw broers u toestonden een gsm te bezitten, waarmee u bovendien op internet kon. U geeft aan "Dus er was gratis internet, ik heb daar gebruik van gemaakt door het te gebruiken op mijn telefoon. Ze (cf. broers) wisten dat ik dat gebruikte. Dan vroegen ze, wat doe je allemaal op je gsm. Ik zei, dat ik programma's rond koken volg." (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen tevens niet stroken met de door u beweerde context waarin u leefde. Indien uw broers u effectief op dermate ernstige wijze controleerden en onderdrukten, kan er verwacht worden dat ze het niet zouden toestaan dat u zonder meer uw gang kon gaan met uw telefoon en u toegang had tot internet, zonder dit blijkbaar te controleren. De vaststelling dat u hen om de tuin kon leiden met een smoes over kookprogramma's strookt niet met het door u geschetste beeld van uw broers. Wat verder uw beweerde beeld over de controle en onderdrukking van uw broers ondermijnt, is de vaststelling dat bij uw definitief vertrek uit de woning het u niet al te veel moeite heeft gekost om deze te verlaten. U geeft aan dat u 's nachts zonder meer uit het huis kon glippen. "Dus ik wachtte tot ze sliepen en dan was ik vertrokken. ... Dus ik ging kijken of ze sliepen." (CGVS p.9). Indien u effectief door uw broers gecontroleerd en onderdrukt zou worden, kan er verwacht worden dat het niet zo eenvoudig is om uzelf aan hun toezien oog te onttrekken. Deze vaststelling ondermijnt wederom uw verklaringen dat u op een dermate wijze onder de controle stond van uw broers.

Het CGVS vindt het bovendien opmerkelijk dat uw moeder uw broers op de hoogte zou stellen van het nieuws dat u samen met uw Jemenitische echtgenoot een zoon gekregen heeft (CGVS p.6). U geeft aan dat uw moeder tevens onder de controle staat van uw broers. Zo geeft u aan "Zelfs mijn moeder werd bedreigd, dat één van hen de tanden van haar zouden in elkaar slaan als ze tegen was." (CGVS p.8). In het licht hiervan kan er verwacht worden dat ze dergelijke zaken vertrouwelijk zou behandelen om u te beschermen. U geeft aan dat een kind buiten het huwelijk op religieus vlak niet toegestaan is. U zegt dat het kind beschouwd wordt als een bastaard, dat het kind en de moeder gedood worden (CGVS p.6). De vaststelling dat uw moeder uw broers op de hoogte bracht van een dermate gevoelig en beladen nieuws, ondermijnt wederom de door u geschetste context waarin u leefde.

In het licht van de door u beweerde vrees vindt het CGVS het bovendien niet aannemelijk dat uw broer M.(...) u louter bedreigde door het doorgeven van een dreigbericht (CGVS p.8-9). U geeft aan dat uw broer M.(...), die tevens in het gevangeniswezen werkzaam is, via een medewerker in de gevangenis waar uw echtgenoot zich bevond, een bericht doorgaf dat u gedood ging worden omdat u schande had gebracht over de familie (CGVS p.9). U geeft aan dat uw broer mogelijk op de hoogte was gekomen van de opsluiting van uw echtgenoot aangezien hij toegang had tot het computersysteem met informatie (CGVS p.9). Het CGVS stelt zich ernstige vraagtekens over de door u beweerde gang van zaken. Er kan verwacht worden, indien uw broer u effectief wou doden, dat hij meer effectieve middelen zou ingezet hebben om zijn doel te bereiken. Gezien zijn connecties binnen het gevangeniswezen en zijn toegang tot het informatiesysteem, kan er verwacht worden dat hij zou overgaan tot meer effectieve manieren om zijn doel te bereiken, om u met andere woorden te lokaliseren. Het hoeft niet te verwonderen dat uw verklaringen over een louter dreigement via een andere persoon niet overtuigen in de door u beweerde vrees.

Wat verder uw vrees ondermijnt is de vaststelling dat u na de ontsnapping van uw ouderlijke huis, nog een dermate lange periode in Tunesië verbleef. U spreekt over een periode van ongeveer twee jaar (CGVS p.9) na de geboorte van jullie zoontje (16 augustus 2014). De vaststelling dat u nog voor een dermate lange periode in Tunesië verbleef, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees. U geeft aan dat u via uw moeder vernam dat uw broers op zoek waren naar u, dat het uw einde zou betekenen als ze u zouden vinden (CGVS p.9). Bovendien situeert de dreiging via de gevangenismedewerker zich tevens in die periode. Het hoeft niet te verwonderen dat het absoluut niet geloofwaardig is dat u zich niet eerder in veiligheid bracht. U geeft bovendien aan "Dus ik had hallucinaties en wanneer iemand klopte, dacht ik dat zij het waren." (CGVS p.9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in 2015-2016 deelnam aan het dagelijkse leven, wat niet duidt op een leven dat u volledig in angst en in het geheim leidde (CGVS p.6). Zo geeft u aan dat u na uw bevalling van uw zoontje S.(...), cosmetica producten verkocht op markten en hotels waar veel toeristen aanwezig zijn (CGVS p.6). Indien u effectief vreesde voor uw leven, kan er verwacht worden dat u zich niet in het dagelijkse leven zou begeven, dat u met andere woorden uw zichtbaarheid zou vermijden om het risico dat u gevonden zou worden uit te sluiten. De vaststelling dat jullie zonder meer nog twee jaar in Tunesië verbleven, doet wederom in sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees wordt daarenboven nog eens onderstreept door het gegeven dat u in Spanje, waar u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het resultaat van uw procedure niet heeft afgewacht. U geeft aan dat België uw eindbestemming was (CGVS p.7). Moest u effectief een dusdanige vrees hebben zoals u probeert te laten uitschijnen dan kan er van uw verwacht worden deze procedure volledig te doorlopen. Zoals reeds werd aangestipt ondermijnt ook dit gedrag uw geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele identiteitskaart, alsook het volledige door u neergelegde paspoort van jullie zoontje S.(...), hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. In het kader van uw paspoort dient te worden opgemerkt dat u aangeeft bij het CGVS dat u uw volledige originele paspoort heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.7). Evenwel blijkt uit de verslagen van de DVZ dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde (Verklaringen DVZ punt 27 p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat dit niet aanvaard wordt door het CGVS. Op basis hiervan uit het CGVS het vermoeden dat u bewust informatie wenst achter te houden over eventuele reisbewegingen

en zodoende het CGVS probeert te misleiden. Het hoeft niet te verwonderen dat dit tevens afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Uit de medische documenten die u neerlegt blijkt dat u een medische problematiek heeft die op zich niet betwist wordt. De oorzaak die u ophangt aan deze medische problemen (CGVS p.2) kan hieruit geenszins worden opgemaakt, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande hier niet in kunnen overtuigen. Voor wat betreft uw medische problematiek verwijst het CGVS u door naar de hiervoor geijkte procedure.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot, A.(...) H.(...) K.(...) M.(...) K.(...) (Jemenitische nationaliteit, CG 16/18853, OV 8.343.218), een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt:

*“(…) Dat de beslissing inzake verzoekende partij tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besluit :
- Het beeld van de broers zou niet geloofwaardig zijn omdat, voornamelijk, de verzoekende partij toch na haar vlucht van Algerije toch nog naar het ouderlijk huis teruggekeerd is;*

Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat het CGVS het feit dat de verzoekende partij was uitgehuwelijkt op zich niet betwijfelt noch het feit dat zij wegens geweld daden haar man achterliet en vluchtte;

Hetgeen het CGVS aanhaalt om de thesis van het gebrek aan vrees te ondersteunen is het feit dat de verzoekende partij naar haar ouders is teruggekeerd, waar zij mishandeld werd door haar broers.

Dat de verzoekende partij nog heel jong was toen ze uitgehuwelijkt werd en geen enkel ervaring had van een zelfstandig leven;

Dat zij zich niet eens een zelfstandig leven kon inbeelden, hetgeen trouwens ook had geleid tot haar acceptatie van het huwelijk dat haar opgelegd werd.

Dat de verzoekende partij opgebracht werd in een milieu waar de vrouw nog een heel ondergeschikte positie in de maatschappij inneemt en er zich toe beperkt te gehoorzamen, een vrouw die zich aan het gezin toewijdt en zich voor haar gezin opoffert.

Haar gezin woonde niet in een grote stad of badstad, doch wel in een landelijke streek, tussen de bergen en de steppe gelegen, niet ver van de grens met Algerije.

Haar gezin bleef eerder conservatief, reden waarom ook een man uit Algerije uitgekomen wed als echtgenoot, omdat Algerije meer conservatief en religieus is dan Tunesië ;

Dat de verzoekende partij zonder opleiding noch werk niet op zelfstandige wijze kon leven en er niet eens aan gedacnt heeft dat zulks mogelijk was...

Dat objectief dient te worden vastgesteld dat het CGVS zich ertoe louter beperkt te poneren dat de verzoekende partij niet naar het ouderlijk huis was teruggekeerd indien zij daar mishandeld was, zonder echter concreet aan te tonen dat de verzoekende partij een andere alternatief had...

Dat de verzoekende partij geen recht had om in Algerije te blijven en ook geen zin has om in Algerije te blijven vermits zij haar man vluchtte.

In Tunesië had zij geen kennissen buiten haar woonstreek en stad El Kef...

Zij was nog geen 20 jaar oud , had geen geld noch opleiding en geen enkele mogelijkheid om aan een werk te geraken in een land waar de werkloosheid reeds een groot deel van de bevolking raakt, (werkloosheid bij de jeugd 15-24 jaar: totaal 34,7% (mannen 33,4% vrouwen 37,7%) (2013); <https://nl.wikipedia.org/wiki/Tunesi%C3%AB>) De verzoekende partij wist uiteraard dat zij op straat ging belanden, indien zij niet naar haar ouders zou terugkeren.

Op straat belanden was geen optie , daar stond zij ook bloot voor geweld en misschien nog erger dan wat zij thuis had beleefd...

De verzoekende partij was intussen ook door haar echtgenoot in Algerije verkracht geweest en had dat soort geweld nog kunnen ervaren.

Het feit dat de verzoekende partij voor hetgeen zij kende koos kan in de beschreven context en omstandigheden geenszins als een gebrek aan vrees worden geanalyseerd en sluit een gegronde vrees niet uit.

Dat zij bij haar ouders nog verder verbleef tot zij met haar tweede echtgenoot wegliep, veranderd niets aan het feit dat de verzoekende partij geen alternatief had of dat zich aan haar geen alternatief bood.

Dat het CGVS verder volledig geen rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij ook aan een zwaar psychiatrische aandoening lijdt, nl een bipolaire stoornis die een chronische ziekte is die haar gedrag uiteraard ook stek beïnvloedt heeft.

Dat het CGVS de invloed van deze ziekte niet in rekening brengt , buiten het in rekening nemen van bijzondere procedurele noden, die in elk geval beperkt werden tot het nemen van een pauze en navragen of zij zich goed voelde tijdens het interview.

(...)

Dat in de mate de ziekte als dusdanig geenszins wordt betwist en dat ook het bewijs geleverd werd van een langdurige collocatie in Spanje, uiteraard kan worden gesteld dat het al dan niet "logisch" handelen in de zin dat het CGVS daaraan geeft , hetzij een alleszins heel theoretische uiteenzetting, in casu zeker niet kan worden weerhouden om de beslissing te ondersteunen en tot het gebrek aan vrees te concluderen.

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing te ondersteunen.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins met deze elementen geconfronteerd werd tijdens haar interview.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat: 1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.

Dat echter alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat de verzoekende partij zich verder niet beroept op een 'recht' op internationale bescherming als naaste familieleden van een erkend vluchteling., doch van oordeel is dat haar persoonlijke situatie en in casu haar vrees van terugkeer , dient te worden beoordeeld rekening gehouden met het feit dat zij als alleenstaande vrouw met een bastaardkind zou moeten terugkeren, vermits haar echtgenoot en vader van het kind geen recht op verblijf kan inroepen in Tunesië maar ook over de subsidiaire bescherming geniet in België.

Dat hierbij ook herinnerd wordt dat het kind over de Tunesische nationaliteit beschikt, net als zijn moeder.

Dat de verzoekende partij als alleenstaande vrouw met een zware psychiatrische aandoening behept, een heel bijzonder zwak profiel vertoont waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat zij in geval van terugkeer niet zal worden blootgesteld aan vervolgingen of geen reëel risico zal lopen tot ontorende en vernederende behandelingen in geval van terugkeer.

Dat in casu het kind eveneens een gelijksoortige risico zou lopen , destemeer dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat de verzoekende partij in stat zou zijn om haar zoon een daadwerkelijke bescherming te bieden, gelet op haar medische toestand.

Dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, ook wannneer het gaat om een beslissing nopens een aanvraag tot internationale bescherming (art. 24(2) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest)

“Het hoger belang van het kind moet in rekening gebracht worden bij alle beslissingen “betreffende” kinderen: dit is een ruim toepassingsgebied, en omvat zowel beslissingen die kinderen direct raken als beslissingen die een impact hebben op kinderen, ook al zijn zij niet de directe bestemming van de beslissing. Bij dergelijke beslissingen die kinderen indirect raken, kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een beslissing in het kader van een internationale beschermingsprocedure van een onder.”

Dat het beginsel ten opzichte van het kind dient te worden onderzocht, zowel wanneer het kind aanvrager is voor de internationale bescherming alse en van zijn ouders. (...)

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus hekelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet behandelt en geen enkele reden geeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) niet zou kunnen worden toegekend, dit gelet op haar profiel.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het, in het licht van het door haar geschetste beeld van haar broers en de omstandigheden waarin zij leefde, totaal niet aannemelijk is dat zij na haar vlucht van haar Algerijnse man opnieuw naar haar ouderlijke woning keert waar haar broers en ouders verblijven vermits zij niet kon uitsluiten dat haar broers hun eerdere dreigementen zouden uitvoeren en bovendien het risico zeer reëel was dat zij opnieuw blootgesteld zou worden aan de door haar beweerde eerdere slechte behandeling door hen, (ii) zij blijkens haar verklaringen “een jaar of iets minder, een aantal maanden” in haar ouderlijk huis verbleef na de vlucht van haar Algerijnse man, terwijl er gezien haar verklaringen over haar moeilijke verleden en de slechte omstandigheden waarin zij opnieuw vertoefde, kan verwacht worden dat zij op een eerder moment het ouderlijk huis verlaten zou hebben, zij stelt niet te weten of er in Tunesië organisaties actief zijn die opkomen voor vrouwen in dergelijke kwetsbare situaties terwijl zij nochtans toegang had tot internet en zij via haar telefoon dus niet afgesloten was van de buitenwereld zodat er in een dergelijke situatie kan verwacht worden dat zij pogingen gedaan zou hebben om hierover een idee te krijgen, (iii) het bovendien niet aannemelijk is en niet strookt met de door haar beweerde context waarin zij leefde dat haar broers haar toestonden een gsm te bezitten waarmee zij bovendien op internet kon, zonder dit blijkbaar te controleren, en ook het feit dat zij hen om te tuin kon lieden met een smoes over kookprogramma's niet strookt met het door haar geschetste beeld van haar

broers, (iv) ook de vaststelling dat het haar bij haar definitief vertrek uit de woning niet al te veel moeite heeft gekost om deze te verlaten het door haar beweerde beeld over de controle en onderdrukking door haar broers ondermijnt, (v) het, in het licht van haar verklaringen dat haar moeder tevens onder de controle staat van haar broers, dat een kind buiten het huwelijk op religieus vlak niet toegestaan is en dat wanneer het kind beschouwd wordt als een bastaard, het kind en de moeder gedood worden, opmerkelijk is dat haar moeder haar broers op de hoogte zou stellen van het nieuws dat zij samen met haar Jemenitische echtgenoot een zoon gekregen heeft en er verwacht kan worden dat haar moeder dergelijke zaken vertrouwelijk zou behandelen om haar te beschermen, (vi) het in het licht van de door haar beweerde vrees niet aannemelijk is dat haar broer M. haar louter bedreigde door het doorgeven van een dreigbericht via een medewerker in de gevangenis waar haar echtgenoot zich bevond, (vii) ook de vaststelling dat zij na de ontsnapping uit haar ouderlijk huis nog een periode van ongeveer twee jaar na de geboorte van haar zoontje in Tunesië verbleef afbreuk doet aan de door haar beweerde vrees, uit haar verklaringen bovendien blijkt dat zij in 2015-2016 deelnam aan het dagelijkse leven, wat niet duidt op een leven dat zij volledig in angst en in het geheim leidde, (viii) het gebrek aan geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees nog eens onderstreept wordt door het gegeven dat zij in Spanje, waar zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het resultaat van haar procedure niet heeft afgewacht en (ix) de door haar neergelegde documenten betrekking hebben op haar identiteit en herkomst, die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken, zij enkel een kopie van de eerste pagina van haar paspoort neerlegde, waardoor het vermoeden rijst dat zij bewust informatie wenst achter te houden over eventuele reisbewegingen en zodoende het CGVS probeert te misleiden en haar medische problematiek op zich niet wordt betwist doch de oorzaak die zij ophangt aan deze medische problemen geenszins kan worden opgemaakt uit de voorgelegde medische documenten, en zij hierin bovendien op basis van het voorgaande niet in heeft kunnen overtuigen.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2020 (CG nr. 1618852), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster geschetste context waarin zij leefde, waarbij zij onder strenge controle stond van haar broers, door hen werd onderdrukt, bedreigd en gewelddadig werd behandeld, noch aan de door haar voorgehouden vrees door haar broers te worden gedood omdat zij schande over de familie heeft gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

2.4.1. Wat betreft haar terugkeer naar haar ouderlijk huis na haar vlucht uit Algerije en haar verblijf aldaar, voert verzoekster vooreerst aan dat zij nog heel jong was toen ze uitgehuwelijkt werd en zij zich geen zelfstandig leven kon inbeelden. Zij wijst er ook op dat zij werd opgebracht in een milieu waar de vrouw een ondergeschikte positie in de maatschappij inneemt, gehoorzaamt, zich toewijdt aan het gezin en zich opoffert voor haar gezin. Verzoekster stelt dat zij zonder enige opleiding, noch werk niet op een zelfstandige manier kon leven en dat zij er zelfs niet aan gedacht heeft dat zulks mogelijk was. Zij had

bovendien geen recht om in Algerije te blijven en zij wilde dit ook niet vermits zij gevlucht was van haar echtgenoot. In Tunesië had zij geen kennissen buiten El Kef. Zij was bovendien nog geen 20 jaar oud, had geen geld, noch opleiding en had naar eigen zeggen geen enkele mogelijkheid om aan werk te geraken in een land waar de werkloosheid een groot deel van de bevolking treft. Indien zij niet naar haar ouders terugkeerde, zou verzoekster dus op straat belanden, waar zij misschien met nog meer en erger geweld te maken zou krijgen dan zij thuis had beleefd. Dat zij aldus koos voor hetgeen zij kende, kan in de beschreven context en omstandigheden geenszins als een gebrek aan vrees worden beschouwd en sluit een gegronde vrees niet uit, aldus verzoekster, die benadrukt dat ook het feit dat zij nog bij haar ouders verbleef tot zij uiteindelijk wegliep met haar tweede echtgenoot niets verandert aan het feit dat zij geen alternatief had.

Verzoekster overtuigt met haar betoog geenszins. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste bewijs voorlegt van haar eerste huwelijk met een Algerijnse man, noch van haar echtscheiding en dat ook haar verklaringen over de echtscheidingsprocedure bijzonder vaag zijn en zij hierover nauwelijks enige informatie kan verschaffen: *"(...) Dus ik kon niet officieel scheiden tot ik ben weggelopen met mijn man. Hij had me toen geholpen om zaak aanhangig te maken bij rechtbank. (...) Die officiële scheiding met Algerijnse man, was er daarvoor toestemming nodig, om met hem te kunnen scheiden? Mijn aanvraag ingediend bij rechtbank, maar ik ken de details niet. Hoe komt dat? Ik herinner me dat niet, want teveel meegemaakt. Wat ik me herinner, is de zaak aanhangig gemaakt, ik had ook een advocate, ook een gesprek met de rechter. De vader van mijn zoon stond me bij en hielp ook."* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitermate vage en nietszeggende verklaringen reeds een smet werpen op verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Voorts weerspiegelt de stelling in het verzoekschrift dat verzoekster werd opgebracht in een milieu waar de vrouw een ondergeschikte positie in de maatschappij inneemt, gehoorzaamt, zich toewijdt aan het gezin en zich opoffert voor haar gezin, zich geenszins niet in haar gedrag. Immers, reeds na 3 maanden huwelijk liep zij weg van haar Algerijnse man en keerde zij terug naar huis, wat indruiste tegen de wil van haar broers. Verzoekster verklaarde in verband met haar gedwongen huwelijk: *"Ik heb mij verzet, maar er was geen andere oplossing. Ik kreeg slaag, kende mijn einde niet, ik wist niet wat er ging gebeuren. Ik voelde aan, als ik niet gehoorzaamde, dat dit een fataal einde ging zijn voor mij. Ik werd ook bedreigd. Dus ze hebben mij in eerste instantie geslagen, ze zeiden, als je niet trouwt, dan gaan we je buiten zetten. Wat ik me nog goed herinner, elke keer zei hij, als je niet luistert, za ik je neersteken met een mes onderaan (vaginaal)."* Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat zij wist dat haar broers boos gingen zijn omdat zij uit Algerije vertrokken was (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 5 en p. 8). Gelet op de eerdere gewelddadige behandeling door haar broers, moet verzoekster zich er dan ook terdege van bewust zijn geweest dat haar broers haar gedrag niet zouden tolereren en dat zij haar broers diende te vrezen omdat zij hen niet had gehoorzaamd. Desondanks koos verzoekster er voor om haar Algerijnse man te verlaten, blijktens haar verklaringen omdat hij haar slecht behandelde en zij door hem werd geslagen en verkracht (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Gezien het beeld dat verzoekster schetst van haar Algerijnse echtgenoot, acht de Raad het echter verbazend met welk gemak zij er blijkbaar in geslaagd is om te ontsnappen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot haar thuis opsloot. Hij ging altijd werken en sloot de deur achter zich. Op een dag had verzoekster hierover een discussie met haar man doch hij toonde geen begrip. Verzoekster had op dat ogenblik wat geld dat zij opzij had gelegd. Het ging om ongeveer 300 euro, geld dat afkomstig was van de bruidsschat. Verzoekster stelt dat zij dit geld van haar moeder had gekregen en zij dit thuis had verstopt. Zij stak wat kleren in een valies en is blijkens haar verklaringen eenvoudigweg over een muur gesprongen en weggelopen (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Los van het feit dat deze door verzoekster geschetste gang van zaken de Raad reeds weinig overtuigend overkomt, bevond verzoekster zich vervolgens moederziel alleen in een vreemde stad, in een vreemd land, doch slaagde zij er blijkens haar verklaringen in om op eigen houtje 1700 tot 2000 kilometer te reizen naar haar ouderlijke woning in El Kef (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen, zo deze verklaringen al op enige waarheid zouden berusten, aantoonde dat verzoekster zich als jonge vrouw die zich naar eigen zeggen in een kwetsbare situatie bevond een heel stuk zelfstandiger heeft getoond dan zij in het verzoekschrift wil laten uitschijnen.

De Raad merkt hierbij op dat verzoekster na haar vlucht van haar Algerijnse man de kans had om zich definitief te onttrekken aan de controle en de gewelddadige behandeling van haar broers. Zij had geld op zak en bevond zich ver weg van haar familie. Het tart naar het oordeel van de Raad dan ook alle verbeelding en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas dat zij terugkeerde naar de hel

die haar leven volgens haar verklaringen vroeger was en zij zich hiermee opnieuw blootstelde aan de door haar beweerde eerdere slechte behandeling door haar broers. Dat zij geen alternatief had, zoals verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en opnieuw herhaalt in het verzoekschrift, overtuigt de Raad niet. Zo heeft verzoekster zich schijnbaar zelfs niet de moeite getroost om zich te informeren of er in Tunesië organisaties actief zijn die opkomen voor vrouwen in dergelijke kwetsbare situaties en die haar konden helpen (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster niet op een zelfstandige manier kon leven en dat zij zonder enige opleiding, gezien de hoge werkloosheidsgraad in Tunesië, geen enkele mogelijkheid had om aan werk te geraken wordt dan weer tegengesproken door eigen verklaringen. Immers, verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij, nadat zij met haar huidige man was weggelopen van huis, in Djerba ging wonen, waar zij religieus huwde en in 2014 beviel van haar zoontje. Het eerste jaar na haar bevalling probeerde verzoekster te studeren maar dit was niet te combineren. Daarom begon zij te werken. Zij kocht cosmeticaproducten, die zij verkocht op markten en hotels waar veel toeristen aanwezig zijn. Zij deed dit werk ongeveer een jaar, tot aan haar vertrek in augustus 2016. Over haar huidige echtgenoot verklaarde zij dat hij illegaal in het land was, geen papieren kon krijgen en hierdoor niet kon werken. Haar echtgenoot zat bovendien een tijdlang in de gevangenis. Verzoekster stelde de exacte datum niet meer te weten maar dat het was *“in de twee jaar, dat we samen waren, na de geboorte van onze zoon.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 5-7 en p. 9). Uit deze verklaringen blijkt aldus duidelijk en ontegensprekelijk dat verzoekster zich opnieuw zelfredzaam heeft getoond, dat zij er zelfs wanneer haar echtgenoot in de gevangenis zat in slaagde om zich te redden, voor zichzelf en haar zoontje te zorgen, in haar levensonderhoud te voorzien en zonder hulp van wie dan ook haar leven te leiden. De Raad meent dan ook dat verzoekster hiertoe een paar jaar eerder, op het ogenblik waarop zij haar Algerijnse echtgenoot verliet, eveneens in staat moet zijn geweest. Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster dan ook allerminst waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij na haar vertrek uit Algerije geen andere keuze had dan terug te keren naar haar ouderlijk huis omdat zij anders op straat zou belanden en dat zij, tot het ogenblik waarop zij wegliep met haar tweede echtgenoot, ook geen ander alternatief had dan verder bij haar ouders te verblijven.

Wat betreft de manier waarop verzoekster haar huidige echtgenoot heeft leren kennen en de wijze waarop zij erin geslaagd zou zijn om samen met hem van huis weg te lopen, kunnen verzoeksters verklaringen naar het oordeel van de Raad evenmin geloofwaardig worden geacht. Zo verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij na haar terugkeer naar haar ouderlijk huis veel problemen heeft gekend. Zij werd geslagen, ze werd opgesloten in een kamer en mocht niet naar buiten, zij werd naar eigen zeggen behandeld als een gevangene en mocht, behalve twee kanalen niet naar televisie kijken (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en p. 8). In het kader van deze door verzoekster geschetste context, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters broers haar toestonden een gsm te bezitten, waarmee zij bovendien op internet kon. De commissaris-generaal kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“U geeft aan “Dus er was gratis internet, ik heb daar gebruik van gemaakt door het te gebruiken op mijn telefoon. Ze (cf. broers) wisten dat ik dat gebruikte. Dan vroegen ze, wat doe je allemaal op je gsm. Ik zei, dat ik programma’s rond koken volg.” (CGVS p.8). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen tevens niet stroken met de door u beweerde context waarin u leefde. Indien uw broers u effectief op dermate ernstige wijze controleerden en onderdrukten, kan er verwacht worden dat ze het niet zouden toestaan dat u zonder meer uw gang kon gaan met uw telefoon en u toegang had tot internet, zonder dit blijkbaar te controleren. De vaststelling dat u hen om de tuin kon leiden met een smoes over kookprogramma’s strookt niet met het door u geschetste beeld van uw broers.”* Dit alles klemt des te meer nu verzoekster stelt dat zij haar huidige man heeft leren kennen via internet, toen zij opnieuw bij haar ouders verbleef, dat zij elke nacht contact met hem opnam en dat de hele familie er tegen was dat zij contact had met hem. Verzoekster verklaarde in dit verband: *“Heb ik goed begrepen dat ze weet hadden van de relatie van u en uw man? Ja. Sinds wanneer wisten ze dat? Dus toen ik in contact was met hem, zei hij, ik ben bereid je uit de problemen te halen. Ik heb dat verteld thuis en ze hebben dat niet geaccepteerd.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5 en p. 8-9). Gezien het beeld dat verzoekster schetst van haar broers en van de omstandigheden waarin zij na haar terugkeer uit Algerije leefde, opgesloten in een kamer, en gelet op haar verklaringen dat haar familie niet aanvaardde dat zij contact had met haar huidige echtgenoot, kan redelijkerwijs worden verwacht dat haar broers haar doen en laten nog meer zouden controleren, dat zij er alles aan zouden doen opdat verzoekster geen contact meer zou kunnen nemen met haar huidige echtgenoot, dat zij haar aldus niet langer over haar gsm zouden laten beschikken en dat zij het haar onmogelijk zouden hebben gemaakt om ’s nachts het huis uit te glippen, zoals verzoekster beweert te

zijn ontsnapt. Dat verzoekster haar gang kon blijven gaan met haar telefoon en zij eenvoudigweg het huis kon verlaten toen haar familie sliep (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9)., moet in de door verzoekster geschetste context naar het oordeel van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas, in het bijzonder van haar verklaringen dat zij onder strenge controle stond van haar conservatieve broers.

Aangaande het feit dat zij na haar vertrek uit Algerije terugkeerde naar haar ouderlijk huis en zij vervolgens nog maanden lang bij haar ouders verbleef, tot het ogenblik waarop zij wegliep met haar tweede echtgenoot, voert verzoekster nog aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met het feit dat zij aan een zware psychiatrische aandoening lijdt, namelijk een bipolaire stoornis, een chronische ziekte die haar gedrag uiteraard ook sterk heeft beïnvloed. Verzoekster meent daarom dat het al dan niet "logisch" handelen in de betekenis die het Commissariaat-generaal eraan geeft, *in casu* zeker niet kan worden weerhouden om de beslissing te ondersteunen en tot een gebrek aan vrees te concluderen.

Met betrekking tot het door verzoekster neergelegde medisch attest van Dr. N.B. dd. 6 augustus 2019, waaruit blijkt dat verzoekster te kampen heeft met een bipolaire stoornis, merkt de Raad vooreerst op dat het feit dat verzoekster met psychologische problemen te kampen heeft niet betwijfeld wordt. Het betreffende attest geeft evenwel geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychologische problemen. Uit voormeld medisch attest kan evenmin kan blijken dat verzoeksters psychische problematiek het normale verloop van haar asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekerd of in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan haar procedure of zou zijn beperkt in haar mogelijkheden om haar motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Verzoekster toont zulks evenmin *in concreto* aan.

Verzoekster lijkt haar in de bestreden beslissing onaannemelijk/onlogisch bevonden gedrag toe te schrijven aan haar psychische problematiek. Verzoekster maakt echter geenszins aannemelijk dat haar beweerde gedrag in het verleden daadwerkelijk toe te schrijven zou zijn aan de bipolaire stoornis waaraan zij lijdt. Met het louter verwijzen naar algemene informatie over bipolaire stoornis toont verzoekster immers niet concreet aan dat haar gedrag destijds werd beïnvloed door haar aandoening. Bovendien blijkt uit de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie dat een bipolaire stoornis vrij goed te behandelen is en wordt gekenmerkt door een afwisseling van manische en depressieve episodes met tussenin vaak normale periodes: *"De stoornis is wel vrij goed te behandelen met aangepaste medicatie, psychotherapie of een combinatie van beide. (...) Een bipolaire stoornis (vroeger ook manisch-depressieve stoornis genoemd) wordt gekenmerkt door extreme stemmingswisselingen met herhaalde episodes van manie/hypomanie en depressie, afgewisseld met perioden met weinig of geen symptomen. Onbehandelde manische of depressieve perioden duren gemiddeld drie tot zes maanden, maar korter of langer kan. Tussen die episodes functioneert men volkomen normaal, al blijven bij een aantal patiënten constant lichte verschijnselen aanwezig. De meeste mensen met een bipolaire stoornis maken een episode mee om de 1 à 2 jaar. Soms zijn er jaren geen symptomen, soms treden de stemmingsveranderingen zeer frequent op, bijna zonder tussenpauzes. (...) Men spreekt van een manische episode als er gedurende minstens één week een uitgelaten stemming bestaat, met onder andere een euforische en/of prikkelbare stemming, toegenomen spraak, verhoogde activiteit, zelfoverschatting, impulsiviteit, verminderde slaapbehoefte... In ernstige gevallen kunnen psychotische symptomen (bv. grootheidswanen) optreden. Hoewel manie vaak gepaard gaat met een toegenomen creativiteit, zijn er ook grote risico's aan verbonden. Mensen doen bijvoorbeeld grote aankopen die ze niet kunnen betalen, sluiten overmoedige zakendeals af, enzovoort. Meestal komt deze manische periode net voor of net na een depressieve periode. (...) De depressieve episodes met somberheid, inactiviteit en minderwaardigheidsideeën, duren doorgaans langer dan de manische episodes. Deze episodes duren minstens 2 weken en kunnen maanden aanhouden indien ze niet behandeld worden."* De Raad wijst erop dat uit verzoeksters verklaringen duidelijk blijkt zij in ieder geval gedurende lange periodes normaal kon functioneren en verwijst te dezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet omtrent de periode waarin zij in Djerba verbleef, waar zij na de bevalling van haar zoon eerst studeerde en vervolgens begon te werken.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat waar verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie over bipolaire stoornis, poneert dat haar ziekte haar gedrag ook sterk heeft beïnvloed, zij eraan voorbij gaat dat haar terugkeer naar haar ouderlijke woning na haar vlucht van haar Algerijnse ex-man en haar maandenlange verblijf aldaar slechts twee van de vaststellingen zijn op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. De Raad herhaalt in dit verband vooreerst dat (1) verzoekster twijfelachtige verklaringen aflegt over de manier waarop zij erin geslaagd zou zijn om aan

haar Algerijnse ex-man te ontsnappen en (2) haar verklaringen niet stroken met de door haar beweerde context van onderdrukking en controle door haar broers waarin zij leefde, het gezien het beeld dat verzoekster schetst van haar broers en van de omstandigheden waarin zij na haar terugkeer uit Algerije leefde, opgesloten in een kamer, immers niet aannemelijk is dat verzoeksters broers haar toestonden een gsm te bezitten, waarmee zij bovendien op internet kon, zonder dat dit blijkbaar werd gecontroleerd, getuige hiervan het feit dat zij haar tweede en huidige echtgenoot leerde kennen op het internet en zij ook via deze weg lange tijd met hem contact kon onderhouden, en ook het feit dat zij bij haar definitief vertrek uit het ouderlijk huis eenvoudigweg kon wegglijpen toen haar familie sliep afbreuk doet aan haar bewering dat zij onder strenge controle stond van haar conservatieve broers. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld en in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd dat (a) het, in het licht van haar verklaringen dat haar moeder tevens onder de controle staat van haar broers, dat een kind buiten het huwelijk op religieus vlak niet toegestaan is en dat wanneer het kind beschouwd wordt als een bastaard, het kind en de moeder gedood worden, opmerkelijk is dat haar moeder haar broers op de hoogte zou stellen van het nieuws dat zij samen met haar Jemenitische echtgenoot een zoon gekregen heeft en er verwacht kan worden dat haar moeder dergelijke zaken vertrouwelijk zou behandelen om haar te beschermen, (b) het in het licht van de door haar beweerde vrees niet aannemelijk is dat haar broer M. haar louter bedreigde door het doorgeven van een dreigbericht via een medewerker in de gevangenis waar haar echtgenoot zich bevond en (c) het gedrag van verzoekster én haar huidige echtgenoot de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt, met name (i) de vaststelling dat zij na de ontsnapping uit haar ouderlijk huis nog een periode van ongeveer twee jaar na de geboorte van hun zoontje in Tunesië verbleven en verzoekster blijkens haar verklaringen in 2015-2016 deelnam aan het dagelijkse leven, wat niet duidt op een leven dat zij volledig in angst en in het geheim leidde en (ii) zij het resultaat van hun verzoek om internationale bescherming in Spanje niet hebben afgewacht. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog aangehaald dat de vaststelling dat verzoekster slechts een kopie van de eerste pagina van haar paspoort voorlegt doet vermoeden dat zij bewust informatie wenst achter te houden over eventuele reisbewegingen en zodoende het Commissariaat-generaal probeert te misleiden. Het is het geheel van voormelde motieven die doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster uiteengezette asielrelaas, waarbij de Raad nog aanstipt dat de houding/gedragingen van verzoeksters broers, haar moeder en haar huidige echtgenoot bezwaarlijk kunnen worden verklaard door de bipolaire stoornis waaraan verzoekster lijdt.

Wat betreft verzoeksters stelling dat haar bipolaire stoornis haar gedrag, *i.e.* het feit dat zij na haar vertrek uit Algerije terugkeerde naar haar ouderlijk huis en zij vervolgens nog maanden lang bij haar ouders verbleef, sterk heeft beïnvloed en haar argumentatie dat het al dan niet "logisch" handelen in de betekenis die het Commissariaat-generaal eraan geeft, *in casu* zeker niet kan worden weerhouden om de beslissing te ondersteunen en tot een gebrek aan vrees te concluderen, voert verzoekster nog aan dat zij niet met deze elementen werd geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster stelt dat zij zich niet kan verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen en merkt op dat zij maar éénmaal werd gehoord en er van verwerende partij mag worden verwacht dat zij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de *protection officer* te verklaren tijdens het persoonlijk onderhoud. In zoverre verzoekster in dit verband verwijst naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, benadrukt de Raad dat dit artikel slechts van toepassing is in het geval "*de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken*". Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de motieven in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden betreffen in verzoeksters verklaringen maar onaannemelijkheden in haar relaas. Bovendien wijst de Raad erop dat er tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoekster de kans werd gegeven om uit te leggen waarom zij na haar vlucht van haar gewelddadige ex-man naar huis terugkeerde en dat haar werd gevraagd of zij gedurende de periode waarin zij vervolgens in haar ouderlijk huis heeft verbleven pogingen heeft ondernomen om te ontsnappen aan haar situatie of om haar situatie te verbeteren (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekster werd dus wel degelijk geconfronteerd met haar 'onlogisch' gedrag en kreeg ook de kans om hiervoor een uitleg te geven. Voor het overige dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. De procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is bovendien geen jurisdictionele maar een administratieve procedure, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Er bestaat geen enkele wettelijke verplichting die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen vereist dat hij alvorens een negatieve beslissing te nemen de verzoekende partij moet confronteren met zijn bevindingen en besluit. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoekster heeft overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

2.4.2. Verzoekster beroept zich verder niet op een 'recht' op internationale bescherming als naast familielid van een erkend vluchteling, doch is van oordeel dat haar persoonlijke situatie en *in casu* haar vrees voor terugkeer dient te worden beoordeeld rekening houdende met het feit dat zij als alleenstaande vrouw met een bastaardkind zou moeten terugkeren, vermits haar echtgenoot en vader van het kind geen recht op verblijf kan invoeren in Tunesië en ook over de subsidiaire bescherming geniet in België. Verzoekster voert daarnaast aan dat zij als alleenstaande vrouw met een zware psychiatrische aandoening een heel bijzonder zwak profiel vertoont waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat zij in geval van terugkeer niet zal worden blootgesteld aan vervolgingen of geen reëel risico zal lopen op ontorende en vernederende behandelingen, en dat evenmin met zekerheid kan worden gesteld dat zij in staat zou zijn om haar zoon een daadwerkelijke bescherming te bieden, gelet op haar medische toestand. Verzoekster benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind en verwijst te dezen naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De Raad benadrukt vooreerst dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekster blijft hier in gebreke. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeksters verklaringen over haar moeilijke relatie met haar familie, meer bepaald met haar broers niet kunnen overtuigen zodat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Tunesië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning van haar familie. Daarnaast verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.4.1., waar wordt vastgesteld dat verzoekster zich gedurende haar verblijf in Djerba zelfredzaam heeft getoond en dat haar medische toestand er niet aan in de weg heeft gestaan dat zij er zelfs wanneer haar echtgenoot in de gevangenis zat in slagde om zich te redden, voor zichzelf en haar zoontje te zorgen, in haar levensonderhoud te voorzien en zonder hulp van wie dan ook haar leven te leiden.

In de mate verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Hoewel het hoger belang van het kind ook krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om verzoekster te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus*". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders),

zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...

2.4.3. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele identiteitskaart, alsook het volledige door u neergelegde paspoort van jullie zoon S.(...), hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. In het kader van uw paspoort dient te worden opgemerkt dat u aangeeft bij het CGVS dat u uw volledige originele paspoort heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.7). Evenwel blijkt uit de verslagen van de DVZ dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neerlegde (Verklaringen DVZ punt 27 p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat dit niet aanvaard wordt door het CGVS. Op basis hiervan uit het CGVS het vermoeden dat u bewust informatie wenst achter te houden over eventuele reisbewegingen en zodoende het CGVS probeert te misleiden. Het hoeft niet te verwonderen dat dit tevens afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.*

Uit de medische documenten die u neerlegt blijkt dat u een medische problematiek heeft die op zich niet betwist wordt. De oorzaak die u ophangt aan deze medische problemen (CGVS p.2) kan hieruit geenszins worden opgemaakt, bovendien heeft u op basis van het bovenstaande hier niet in kunnen overtuigen. Voor wat betreft uw medische problematiek verwijst het CGVS u door naar de hiervoor geijkte procedure.”

2.4.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Tunesië zou hebben gekend of zal kennen.

De Raad benadrukt te dezen dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeksters medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS